

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστών και τέταρτον ζήτιμοδόντες χρόνον
'σση κλεινήν έδραομεν γην τών Παρθενώνων.

Όγδω του Μαρτίου κ'έκκοστη,
άνάστασις προβάλλει γελαστή.

**Γιγαοόμεν τόν Προωδουπουροόν
εις ήχον πλάγγον ζογον.**

Ήλθε και πάλιν δοξαστός,
ήλθε σειστός και λιγιστός
ό τώας Κοβερνήτης.

Κι' έβέλασαν γι' αυτόν άνοιξι,
και τούτου πάλιν εξιμνεί
καθένας συμπολιτης.

Ήλθε πάλι... νάτος νάτος
όπως προΐτα κοτόνοϊτός

Τι μάς γίνογοίνασαι λιγές Κοβερνήτη,
τρεις ήμέραις πάσας με πολύ σοχάτι.

Κοβερνήτην ήμερον
ξαναπραγουόδημε,
'πέρασε τριήμερον
όπως να σέ 'δοιμε.

Όλοι σ' έκαμψαμε
μες' σ' ατάη την μάρα,
πως σ' έκαμψαμε
τρεις ήμέραις τώρα.

Όλοι μας έκαίγαμε
για τό Κορονηϊά,
καλό ποτόνι λέγαμε
τό πατριωτίδι.

Ποτόνι τό καμάρι μας,
ποτόνι την έλπίσιν,
ποτόνι, ποτόνι για τους μας
όββει' στη δουλειά.

Τώρα πάλι σάβησας
με' έσπείρα της στήσης
καλό τι μάς γίνεται,
καλό τι μάς κάνεις.

Μαζί με την πατρίδα
τό φλογόρ μας μάτι
τό κάναμε γαρύδα
να 'δοουμε τον Κορονηϊά.

'Έτος γλιλα κι' ένγηλά κι' ένγηλάσσα,
νέα πλάσσι' στα νέφη πετάσσι.

'Εβδομήντα και χίλια η' όκτώ,
κουμπαριάς και τής σουβλάς σφακτό.

Τρεις 'μέραις φοβεραίς
καλά μάς έτιμώρησες
με τόσους συμφοραίς...
και πάλι καλώς όρισες.

Τρεις 'μέραις με σκοτάδι
του κρότους ή Βουλής...
τρεις 'μέραις με χολή
'μυλοσας' στο κοπάδι.

Τρεις 'μέραις με τερτίσιό
μάς έβραλες σ' άγώνα,
κι' ελάγαμε καθροιστήσια
κυττώντας την Κορώνα.

Τρεις 'μέραις έθνεγένετα,
μεγάλα σούδα φέρτα,
τρεις 'μέραις παραϊάλη
και κίνησις του Ράλλη.

Τρεις 'μέραις έτρεχε κι' αυτός με τόση τρηγοράδα,
και πότ' έπήγαμε πεζός και πότε καροσσαδά.

Τρεις 'μέραις τί καμώματα
και τί παροξυσμός...
σέ συμπεθέρον κόμματα
πολύς αναβρασμός.

Τέτοια θαροώ δέν γίνονται και μετά από Παρίσι...
τρεις 'μέραις τρέχη' στην Αθήν,
κι' ή γλώσσας έβγαλαν καλλι
να λένε για την κρίσι.

Τρεις 'μέραις όγώνια
σ' όλα τα καρφενία
για τόν ρεπουμπλικάνο.

Τρεις 'μέραις σόμας κι' έλα
πότε' στον Ριμπακαρέλλα,
πότε' στον Καροματίνο.

Τρεις 'μέραις έκινείτο
με σφασητόν και πόνον,
και τρεις συνεννοείτο
μετά τών Ιατσάνων.

Τρεῖς μέρας τὸν ῥαυτοῦσε
περιέργον τὸ πόμμα,
τρεῖς μέρας τὸν κνυτοῦσε
ἴσά μάτια καὶ ἴσο στόμα.

Με τόσας συγνήσεις
καθέναις ἐπροσκάθει
ἢ ἀκούση καὶ γὰρ μάθη
πῶς θὰ τελειώσῃ κρίσις.

Ῥαυτοῦσε κάθε φίλος,
ποῦ πρὸς Ἀρχὴν ἐσφρίγα,
δμως αὐτοῦ τὸ χεῖρος
κατάλειστον εἶσιγα
μὲ σωπὴν Ζαήμη,
ἢ ἔκραζαν πάντες ὁμοί.

Τρεῖς μέρας τι μουλοῦσθα
καὶ πόσο κατατράβια
καὶ σάλος καὶ γαλήνη.

Καὶ μὲς ἀπὸ σεντούσια
τρεῖς μέρας βγαίνον φρέσκα
καὶ τόση νεφθαλίη.

Τρεῖς μέρας τὸ σακάδι
τὸ πόσιον φαρμάκι.
Τρεῖς μέρας μαρτυρεῖ
χωρὶς νὰ σταματῇ,
καὶ τὸν Καλογερόν
νυχθημερόν ῥωτῇ
οὐδὲ πόσο ψιλὸ
νᾶχη τὸ Κεντροκό.

Καὶ παρ' αὐτοῦ μανθάνει
πῶς τὸ ψιλὸ δὲν φθάνει
μήτε γιὰ ρεσπανάσια.

Κὶ ἄρχισαν ἢ ἀλαλάζουν
καὶ νὰ περὸ βελδίζον
βελαδοφόρ' ἀρνάσια.

Τρεῖς ἡμέρας παρασάνει
καὶ δὲν ἔχει τι νὰ κἀνη.
Νὰ δεχθῇ τὴν ἐντολήν,
ἢ ἔπειτα μὲ παρουσίαν
νὰ ζητήσῃ προστάσιαν
ἀπὸ φθίνουσιν Βουλῆν.

Πλὴν ἴσως φίλος ὁ Κορρηάτης
ἀνεβόσθη τρανώς
ὅτι σήμερα προστάτης
δὲν θὰ γίγη κανενός.

Καὶ τὰ νεῖρα κατενῶναι
καὶ στὸν μείζονα φωνάζει:
σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς,
μὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς.

Ἐστὶ Βουλὴ νὰ μὴν κοιμηθεῖ
γιατὶ, τίς ὄγα μόν, θὰ σπᾶσης
οὐδὲ Ἐβραίων ματαρασίς.

Κὶ ὁ Ράλλης ἀπαντᾷ μὲ τόνο μαλακῶς
οὐδὲ σὺ μὲ λουδορεῖς, ἀλλὰ τὸ Κεντροκό.

Ἄν τοῦτο τὸ καυμένο, τὸ τρεῖς ἀναθεμάτο,
τὸ ἴστυα γειμάτο,
τότε καὶ σὺ Κορρηάτη, θὰ ἴσηγαιες ταξείδι,
καὶ τότε τὴν Ἑλλά σου τὴν ἔβατα ἴσο ἔδιδ.

**Ἡ ἐρικλύτετος ὦσθι,
στὴς Ἐκορδύνας τὸ παιδί.**

Ἵμνετε πάντες ἐν φδοσίς,
ἐν γαλήνῳ καὶ χορδαῖς
τὸν πρῶτον τῆς Κορδύνας
καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Τρεῖς μέρας ἔτρεχε ἢ αὐτὸς νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα του
καὶ τρεῖς ἡμέρας ἔβαζε ἢ ἔβγαζε τὴν βελαῖδα του.
Τρεῖς μέρας ἐκαθύνειτο καθένος νὰ τὸν βλέπῃ,
τρεῖς μέρας τὴν διόλιον τὴν εἶχε μὲς ἴσθιν τοσπῆ.

Σήμερον μνημονεύομεν τῆς κρίσεως τὰ δράματα,
τρημέρα μιστήρια,
τρημέρα τραχάματα,
καὶ πάθη καὶ μαρτύρια.

Σήμερον μνημονεύομεν τοὺς φιλογερούς του ζήλους,
τὰ κερχαῖα στόματα,
τρημέρα σταυροῦματα
καὶ τρημέρους ἤλους.

Μνημονεύομεν ἀκόμη τὸν ἰστορισμόν τῆς χώρας,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι παραστήματα τῆς ὄρας,
καὶ διάψυξιν κατόπιν
συρανοῦσαν τὴν Ἐδράπην.

Μνημονεύομεν ἀκόμη καὶ τὰ τόσα σῖρε ἢ Ἐλα
προσφιλοῦς ρεσπομηλιάνου
ἴσθου Δραγοῦσθι τοῦ Στεφάνου
καὶ ἴσθου Κόντα Ρυμπαριμάλλα.

Μνημονεύομεν ἀκόμη τόσους φίλους ἀτιμῆς
καὶ μνηστῆρας τῆς Ἀρχῆς,
μνημονεύομεν ἀκόμη τοὺς ψιθυρισμοὺς ἐκείνους
τοὺς χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
καὶ τὸ κίχνησον τὸ μέλος
ἴσθιν τῶν περιβληθέντων μὲ στεφάνους διασθέντους.

Σήμερον μνημονεύομεν βελαδοφορεμένους
καὶ φρεσποκουρισμένους,
ποῦ λένε πῶς τοὺς ἴσθους τρεῖς μέρας καλαμῆδα
ἢ ἀντὶ χαρτοφυλάκου ἔπιπρον κεραμίδα.

Σήμερον μνημονεύομεν τῶν ἀτυχῶν τοὺς βόγγους
καὶ τῆς χολῆς τοὺς σκόγγους.
Σήμερον μνημονεύομεν μερίμνας τῆς Κορδύνας
περὶ τῆς νέας κρίσεως καὶ φοβεροῦς ἀγῶνας,
καὶ τέλος τὴν κατάθεσιν τῆς ἀτιμῆς ἐκείνης
μὲ θλίψιν πατριωτικὴν καὶ ἀπαρτηγῶν ὁδοῦσιν.

Τοῦ Ράλλη μνημονεύομεν πρὸς φίλους ἐντολῆς,
τὴν δὴ λῆσιν ὑποταγῆς ἴσθου Κόντα τὰς Βουλῆς,
μὰ καὶ τοῦ συμπεπεδέρου τοῦ προσκαίρους ἀπειλῆς.

Καὶ τὴν ἀμαρτωλὴν
αἰνίσωμεν Βουλῆν,
καὶ νῦν ἐν ἀμαρτίας
πολλαῖς παραλοῦσθον.